

De verdrukking voorbij

Gereon VAN BOESSCHOTEN
bezoekt jarenlang ondergedoken norbertijnen

- Communisme verbodt religieuze leven
- Spekpater ijverde voor Kerk in Oost-Europa

Erik DE SMET

Sinds augustus laatst is pater Gereon van Boesschoten, norbertijn van Grimbergen, voorzitter van de Belgische tak van Kerk in Nood/Oostpriesterhulp. „Altijd al had ik grote bewondering voor stichter Werenfried van Straaten, de Spekpater”, zegt hij. „Voor zijn spiritualiteit van actie en verzoening sprak me aan.”

Twintig jaar na de val van de Berlijnse Muur haalt pater Gereon herinneringen op aan die tijd. In volle Koude Oorlog bezocht hij geregeld de norbertijnen in Tsjecho-Slowakije. Abdijen waren er gesloten, het kloosterleven was er onmogelijk en de contacten verliepen in het geheim.

„Kort na mijn wijding kreeg ik de vraag om in Oostenrijk, vlak bij Tsjechië, een medebroeder te vervangen in de parochie”, vertelt hij. „Ik wilde best wel eens Praag bezoeken, omdat de heilige

ge Norbertus daar in het klooster van Strahov begraven ligt. Je kon echter niet zomaar de grens oversteken, maar als bij wonder kreeg ik een visum voor 48 uur. Strahov bleek een bouwplaats. De communisten hadden de norbertijnen uit hun klooster verjaagd en brachten er een museum onder. We stonden bij het schrijn van de heilige, toen plotseling twee mannen neerkielden. Ik dacht: ‘Dat is niet normaal in een communistisch land’, en knoopte aarzelend een gesprek aan. Snel werd duidelijk dat ook zij norbertijn waren. Ze woonden ondergedoken. Hun adres mocht ik niet noteren en de auto niet in hun straat parkeren. ‘Kom terug als je kunt’, vroegen ze. Neen, die ontmoeting was geen toeval. Sint-Norbertus heeft ze bewerkt.”

Elk jaar keerde Gereon van Boesschoten terug, steeds met medicijnen of bijbels in zijn koffer. De controle aan de grens was erg scherp. „In Tsjecho-Slowakije had het regime vijf van onze abdijen laten sluiten. De kloosterlingen moesten uit werken, bijvoorbeeld als tuinman, en leefden elk op zich. In het geheim hielden ze contact met elkaar.”

Praag, 1989. De ‘Fluwelen Revolutie’ bracht het communisme ten val, en na jaren verdrukking konden kloosterlingen opnieuw naar buiten treden. © Corbis

„Op een dag vond ik een kaartje in de bus met in het Latijn het verzoek snel naar Tsjecho-Slowakije te komen. Bleek dat de norbertijnen in Praag een nieuwe abt wilden verkiezen. Ik werd gevraagd in hun plaats toestemming te vragen aan de abt-generaal. De keuze viel uiteindelijk op een diocesane priester die in het diepste geheim norbertijn was geworden.”

In 1989 viel het IJzeren Gordijn en herwon Midden-Europa de vrijheid. De norbertijnen mochten opnieuw de ‘koninklijke ab-

dij’ van Strahov betrekken. Pater Gereon: „Er kwamen roepingen en na de val van de Muur keerden de norbertijnen terug naar

„Neen, die ontmoeting was niet toevallig. Norbertus heeft ze bewerkt”

de parochies. Sindsdien werden in Tsjechië al twee nieuwe kloosters gesticht. Geen sinecure, want veertig jaar communisme maak-

te van het land het meest ontkerstende van Europa.”

Het werk van de Spekpater, in 1947 begonnen in Duitsland, is intussen wereldwijd en oecumenisch. „Tot vandaag verkeert de Kerk in nood en dat zal ook zo blijven: spiritueel bij ons, materieel elders”, duidt pater Gereon de zin van z’n nieuwe functie. Net zoals de Spekpater ontdekte hij het Zuiden. Trots toont hij de plannen van een norbertijnenklooster in India. Het verhaal gaat dus verder.

Anglicanen welkom

De Church of England vreest een leegloop nu het Vaticaan traditiegetrouwe anglicanen de mogelijkheid biedt volwaardig lid te worden van de katholieke Kerk, met behoud van bepaalde gebruiken. Het rommelt al geruime tijd bij de anglicanen. Pijnpunten zijn de wijding van vrouwelijke bisschoppen, de wijding van homoseksuele bisschoppen en de in-

zegening van homohuwelijken. Onlangs sloot een eerste groep anglicanen zich opnieuw aan bij de katholieke Kerk. Rome benadrukt dat het geen zieltjes wil winnen en de dialoog met de anglicanen blijft nastreven, maar intussen krijgt Rowan Williams, leider van de anglicanen, kritiek van zijn achterban omdat hij de eenheden niet kan bewaren. (IVH)

Maputo krijgt noothulp

Music Fund voorziet muziekscholen in conflictgebieden en ontwikkelingslanden van muziekinstrumenten en kennis

Jozefien VAN HUFFEL

„Negentien. Twintig. Eenentwintig.” Op het terrein van Wereldmissiehulp in Boechout telt Lukas Pairon piano’s. „Ongelooflijk! Negentig procent is perfect”, oordeelt hij. Pairon is directeur van Music Fund, dat in Europa muziekinstrumenten inzamelt en die naar ontwikkelingslanden en conflictgebieden stuurt. „De piano’s zijn onverkoopbaar door een brand in het magazijn van de Parijse fabrikant. Ze gaan naar Maputo, de hoofdstad van Mozambique, naar de enige muziekschool in het land”, legt hij uit.

Music Fund werd vijf jaar geleden opgericht door het Ictusensemble en Oxfam. „De muzikanten gaven vaak les in Israël en Palestina, en daar waren bitter weinig muziekinstrumenten”, zegt Pairon, tevens directeur van Ictus. „Muziek is voor sommigen nochtans bijna even belangrijk als voedsel. Met muziek tonen mensen dat ze zich niet bij de situatie neerleggen, dat ze verder leven. Kinderen en jongeren vluchten dankzij muziek uit de dagelijkse realiteit. ‘Klarinet spelen voelt als vliegen’, vertrouwde een jonge klarinettist ons toe.”

Begin 2006 kregen partnerscholen in Palestina de eerste instrumenten, vandaag werkt Music Fund samen met acht partners in vier landen: Israël en Palesti-

na, Congo, Mozambique en Zuid-Afrika. Alles bij elkaar worden jaarlijks zo’n vierhonderd instrumenten getransporteerd, in grote containers of gewoon door mensen die naar de partnerlanden op reis gaan. De meeste instrumenten zijn afkomstig van particulieren, en worden in België eerst in orde gebracht.

Pianostemmer

Music Fund doet echter meer. „Instrumenten verdelen is zinloos, als er daar ter plaatse niemand is om voor de instrumenten te zorgen”, legt Pairon uit. Experts van Music Fund geven daarom ter plaatse werkwinkels. „Vier van de acht muziekscholen

hebben inmiddels een eigen atelier waar instrumenten worden hersteld en onderhouden. Technici volgen stages in België om de job te leren, en de allerbesten bieden we een beurs aan om hier een diploma te behalen. Onze eerste student is net afgestudeerd: in Maputo hebben we nu een gediplomeerd pianostemmer.”

Bij Wereldmissiehulp zijn alle eenentwintig piano’s uitgeladen. Pairon neemt een foto van de lange rij instrumenten. „Echt indrukwekkend”, zucht hij. Zeker weten dat ze dat in Mozambique binnenkort ook vinden!

Meer info via www.musicfund.be of 0499 72 97 65.

21 piano’s binnenkort naar Mozambique. © Jozefien Van Huffel

Advertentie

GEZIEN OP VTM

Stannah trapliften de ideale oplossing.

Nieuw model Stannah

Stannah bvba Poverstraat, 94 1731 Relegem fax: 02 366 44 80	info@stannah.be www.stannah.be	Bestel en documentatie gratis: tel 0800 95 950 Toestel SO99 (gratis nummer)
--	-----------------------------------	--

Naam + voornaam

Adres

Postcode

Stad

Tel.:

